

Reinier Gosker
Jan Poortmanweg 4
7957 DA De Wijk
Tel. 0522 – 855 782
reiniergosker@gmail.com

De Wijk, 29 juni 2016

Beste mensen, vrienden, broers en zussen!

Daags na mijn afscheid van Wesepe stonden Else en ik om 09.30 uur in onze nieuwe woning aan de Jan Poortmanweg in De Wijk behang te trekken, muren te schuren en er een isolerende voorstrijk op aan te brengen. Binnen één week moest alles klaar. Op 6 juni stond de schilder op de stoep en een week later de verhuizer.

Zo relaxed als de voorbereiding op het afscheid verlopen was, zo hectisch waren de weken die erop volgden, – dat bleek trouwens een effectieve manier om terug te keren in het normale leven. De helft van ons huisraad en een derde van de bibliotheek brachten we naar de rommelmarkt, de kringloop of de stort. Met wat overbleef en enkele nieuwe aanvullingen hebben we ons huis, zeer naar ons zin, ingericht. Inmiddels zijn we vier weken verder. Wij wonen werkelijk prachtig en voelen ons de koning en de koningin te rijk.

Nu de dingen in ons huis een plek gevonden hebben, wil ook de geest orde op zaken stellen. Eén van die zaken is het schrijven van een bedankbrief aan iedereen die de 29-ste mei tot een voor ons onvergetelijke mooie dag hebben gemaakt. Ik wilde een vrolijk afscheid en dat is mede door jullie enthousiaste aanwezigheid of andersoortige reacties gelukt. Als je na bijna veertig jaar werken in de kerk zonder al te veel kleerscheuren de eindstreep haalt, is dat een reden om vrolijk en dankbaar te zijn jegens God en de mensen. Dat was ik dan ook, en ben het nog steeds. Ik had een onuitsprekelijk plezier in de slotzin van mijn afscheidspraak: *'Daar sta ik nu, een lucky man, en dank de Hemel dat ik er ben'*.

Bij alles wat er daarna gebeurde werd ik alleen maar vrolijker. Natuurlijk had ik het zingen van een 'Canon van collegialiteit' zelf bedacht, maar de wijze waarop dit 'Halleluja' vorm kreeg onder leiding van onze cantor, Corinne Ovinge, had meer zeggingskracht dan ik had durven hopen. Natuurlijk had ik met collega Bert de Ruiters overlegd hoe we de ontheffing vorm zouden geven, maar de woorden en gebaren die hij ervoor koos waren van zo'n overrompelende eenvoud en eerlijkheid, dat het voor mij het moment suprême van de viering werd. Natuurlijk had de afscheidscommissie van de kerkenraad met mij overlegd wat er na

afliep van de kerkdienst wél of niet gebeuren zou. Ik wilde niet bejubeld worden, maar naar burgemeester Ton Strien heb ik met een dankbaar hart geluisterd; wie zou zich na zo'n toespraak niet gestreeld voelen? Graag zou ik haar nog eens nalezen.

En ja, natuurlijk had ik aan de commissie gevraagd om er geen binnenkerkelijk feestje van te maken en vooral het dorp erbij te betrekken. Maar wat theaterman Roel Tichelaar met zestien ad-hoc-leden van de Werkgroep Blauwe Olifant aan toneelspel neerzette maakte me zo beduusd, dat ik ter nauwer nood in de

gaten had hoe hij met de 'de kleine olifant' mij op het oog had. Zittend tussen twee van mijn kleinkinderen heb ik genoten van het optreden van de kleine olifant en de uil, van de duif, de spin, de aap, de reigers, de pauw, de haas, de hond, de koe, de schildpad, de kip en de mus. Ik was blij verrast, om niet te zeggen ontroerd, om opa Middeldorp en Reinier Vukking te zien meespelen, en Thijmen, Rieki, John, Karolien, Hans, Heleen, Elise, Berit, Jurgen en Gertjan, Linda en mijn beide buurmannen Anton & Anton. Eerlijk waar, ik dacht dat ik droomde, dat ik in zoiets als de zevende hemel terecht gekomen was.

Na het toneelspel werd het menens. Persoonlijk afscheid nemen van mensen die je lief zijn, – face to face, heart to heart. Dat is best zwaar, ondanks de bemoedigende woorden van de Nicolaas Cantorij:

*Else en Reinier, jullie tweeën,
gaan nu echt van ons vandaan.
Daarom wensen wij jullie vred' en
veel geluk in 't nieuwe bestaan!
Ga met God, dan is het goed,
zowel in voor- alsook in tegenspoed!*

Voor velen was het inmiddels te laat geworden om persoonlijk afscheid te nemen. Vooral voor diegenen die van ver kwamen. Maar ik hoop eerdaags een mooie fotoreportage van mijn afscheid te ontvangen, gemaakt door onze dorpsgenote Berly Damman; ik ben haar dankbaar want haar foto's laten iets zien – zoals altijd het geval is met foto's van Berly – wat ik niet onder woorden brengen kan. Daarom nodig ik ieder die bij het afscheid aanwezig was of wilde zijn, uit om deze fotoreportage te komen zien. Je moet dan wel naar de Jan Poortmanweg 4 in De Wijk rijden, maar ik verzeker je dat het de moeite van het reizen waard is. Bovendien zien we je graag, maar bel even ... voor alle zekerheid, telefoon: 0522 – 855 782.

Met deze bedankbrief hoop ik de afscheidscommissie en de kerkenraad van de PG-Wesepe het bewijs van mijn erkentelijkheid geleverd te hebben. Dat klinkt erg formeel. Maar waar superlatieven te kort schieten, is de reikwijdte van formele taal oneindig ...

Met een hartelijke groet, ook van Else!

Reinier Gosker